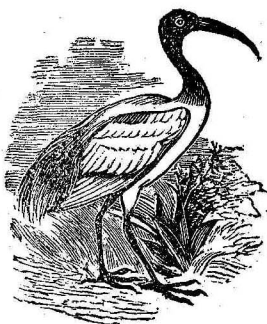

ματα καὶ τὰ ἄλλα πράγματα μας, νὰ μαγειρεύωμεν τὴν τροφὴν μας, νὰ χωνεύωμεν τὸ φαγητόν μας κλπ.

Ἄλλη ιδιότης τοῦ εἶναι νὰ ἐκτείνηται διὰ τῆς θερμότητος καὶ νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀτμόν· ἄνευ τῆς ιδιότητος ταύτης δὲν θὰ εἶχμεν νέφη, διότι τὰ νέφη δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἀτμὸς ὕδατος, οὔτε βροχὰς, ἐπομένως οὔτε ποταμοὺς, οὔτε ἀτμόπλοια, οὔτε ἀτμομηχανάς· δὲν ἡδυνάμεθα νὰ στεγνώνωμεν τὰ φορέματά μας, οὔτε νὰ διατηρῶμεν στεγνὰς τὰς οἰκίας μας.

Τρίτη ιδιότης εἶναι ὅτι εἶναι ἐλαστικόν· ἄνευ τῆς ιδιότητος ταύτης οὔτε ἡ θάλασσα, οὔτε αἱ λίμναι, οὔτε οἱ ποταμοὶ θὰ ἦσαν πλευστοὶ, οὔτε θὰ ἡδύναντο νὰ κινῶνται τὰ ὕδατά των· καὶ οὕτω νὰ ζῶσιν ἐν αὐταῖς τὰ ἀπειράριθμα εἶδη τῶν ἐνύδρων ζώων, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουσιν εἰς αὐτά· οὔτε θὰ ἡδυνάμεθα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταχειρίζωμεθα τὸ ὕδωρ εἰς ὕδραυλικὰς ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι τόσον διευκολύνουσι τὰς ἐργασίας μας καὶ συνεισφέρουσιν εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔχει καὶ ἄλλας ιδιότητας τὸ ὕδωρ, τὰς ὁποίας οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται θὰ μάθωσιν, ὅταν σπουδάσωσι περισσότερον. Ἐν τούτοις ἔχομεν χρέος νὰ ἐγνωμονῶμεν τὸν Θεὸν διότι ἔκαμε τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἐπρόικισεν μὲ τοιαύτας ιδιότητας.

ΙΒΙΣ Ο ΙΕΡΟΣ.

Μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἐπροσκύνουν οἱ Αἰγύπτιοι, ἦτο καὶ τὸ πτηνὸν Ἴβις, τὸ ὁποῖον παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν. Ὁ Ἴβις ἀνετρέφετο καὶ ἐφυλάσσετο ὑπὸ τῶν ἱερέων εἰς τοὺς ναοὺς, καὶ ὅστις τὸν ἐφόνευε, ἔτι καὶ κατὰ τύχην, ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον.

Μετὰ θάνατον ἐβαλσαμόγετο μὲ πολλὴν φροντίδα καὶ ἐθάπτετο εἰς ἰδιαιτέρας νεκροθήκας. Τοῦτο μᾶς δεικνύει πόσον ἀληθὲς εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν κεφ. α'. 21—23 περὶ τῶν ἐθνικῶν, ὅτι ἐματαιώ-

θησαν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία . . .

ὑπάρχουσι δύο εἶδη τοῦ πτηνοῦ τούτου—τὸ ἐν μεγαλύτερον καὶ τὸ ἄλλο μικρότερον. Ὁ ἱερὸς Ἴβις εἶναι τὸ μικρότερον καὶ εἶναι ἰσομεγέθους μὲ κοινὴν ὄρνιθα.—Τὸ χρῶμα τῶν πτερῶν τοῦ εἶναι λευκὸν ἐκτὸς τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ἄκρων τῶν πτερυγίων, ἅτινα εἶναι μαῦρα μετὰ κηλίδων ἰοχρόων. Ὀλίγα δὲ μεταξοειδῆ πτερά ἐκφυόμενα ἐπὶ τῆς ῥάχεως πίπτουσιν ἐπὶ τῶν πτερυγίων καὶ τῆς οὐρᾶς καὶ σχηματίζουσιν ὥραϊον θίσαννον. Τοῦ ῥάμφους τὸ μὲν ἄνω μέρος εἶναι πρᾶσινον, τὸ δὲ ῥατῶν μαῦρον.

Ὁ Ἴβις δὲν εἶναι ἐγχώριον πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου· ἀλλ' ἔρχεται εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξεως, ὅτε ὁ Νεῖλος πλημμυρεῖ. Τρέφεται ἐκ σκωλήκων καὶ ὄψεων καὶ ἐντόμων παντὸς εἶδους, θοὴν καὶ εἰναι πολὺ χρήσιμος εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἡ εἰς τὴν Γραφὴν (Λευιτ. ια'. 17. καὶ Δευτ. ιε'. 16) ἀναφερομένη μεγάλη γλαυὺς ὑποτίθεται ὅτι ἦτο τὸ πτηνὸν τοῦτο.

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΧΟΡΤΑΣΘΗΣΑΝ.

Μίαν χειμερινὴν πρωτὰν γυνή τις χήρα ὠμίλησεν εἰς τὰ πέντε ἀνήλικα τέκνα τῆς ὡς ἐφεξῆς·

«Τέκνα μου, δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς δώσω σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ φάγητε—Δὲν ἔχω οὔτε ψωμί, οὔτε ἀλεύρι, οὐδὲ ἐν αὐτὸν τοῦλάχιστον. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ μᾶς ἐξαποστείλῃ βοήθειαν. Ἐκεῖνος εἶναι πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς, καὶ μᾶς λέγει εἰς τὴν Γραφὴν, «Ἐμβλέψατε εἰς ἐμὲ ὅταν ἦσθε εἰς στενοχωρίαν· καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς ἐλευθερώσει.»

Ὁ μικρὸς Ἰωάννης, ὅστις δὲν εἶχεν εἰσέτι κλείσει τὰ ἑξ' ἔτη, ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖόν του πεινῶν καὶ λυπημένος. Καθ' ἑδὼν διέβη πλησίον ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὴν θύραν εὐρὼν ἀνοικτὴν εἰσῆλθε καὶ γονατίσας πλησίον τοῦ ἁμβωνος, ἤρχισε νὰ προσεύχεται μεγαλοφῶνως, ἀφοῦ πρῶτον ἐκύτταε τριγύρω καὶ δὲν εἶδε τινα·

«Ἐπουράνιε Πάτερ· ἡμεῖς τὰ παιδιὰ σήμερον δὲν ἔχομεν νὰ φάγωμεν τίποτε. Ἡ μήτηρ μας δὲν ἔχει οὔτε ἄρτον, οὔτε ἀλεύρι, οὔτε ἐν αὐτὸν—Παρακαλῶ δὸς εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν ἀγαπητὴν μας μητέρα καὶ τι νὰ φάγωμεν. Εἶσαι πλούσιος καὶ δυνατὸς καὶ εὐκόλως δύνασαι νὰ μᾶς βοηθήσῃς.»

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παιδικὴν του ταύτην προσευχὴν, ἐπῆρε πάλιν τὸ βιβλίον του καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν δὲ ἐτελείωσεν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μὲ μεγάλῃν του εὐχαρίστησιν εἶδεν ἐπὶ τῆς

τραπέζης ἐν ψωμίον, ἐν πινάκιον ἀλεύρου καὶ ὀλίγα αὐτὰ εἰς ἐν κοφφίνιον.

Τρέξας δὲ πρὸς τὴν μητέρα του μὲ χαράν, «Ὁ Θεὸς,—εἶπε,—καλὴ μου μήτηρ, ἤκουσε τὴν προσευχὴν μου καὶ ἔστειλε τὸν ἄγγελόν του μὲ ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα.»

«Ναί,—εἶπεν ἡ μήτηρ του,—ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχὴν σου. Ἐνῷ σὺ προσεύχεσθαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κυρία τις ἔκαμνε τὸ αὐτὸ εἰς ἄλλο μέρος αὐτῆς καὶ ἤκουσε τὴν δέησίν σου. Αὐτὴ εἶναι ὁ ἄγγελος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ μᾶς προφθάσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην μας. Ἀς εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν τώρα ὅλοι ὁμοῦ τὸν Κύριον καὶ ἄς μὴ λησμονώμεν ποτε νὰ πηγαίνωμεν πρὸς τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς στενοχωρίας μας.»

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ.

Ἐρρῖκος ὁ Ε' βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἦτο ἀνδρεῖος βασιλεὺς—ἀλλ' εἰς τὴν νεαράν του ἡλικίαν πολλὸν τρελός· συναναστρέφετο δὲ μὲ κακοὺς καὶ διεφθαρμένους νέους, οἵτινες τὸν ὠδήγουν εἰς πράξεις ἀναιδέις καὶ κακάς.

Εἰς μίαν περίστασιν εἰς τῶν συντρόφων του τοῦτων εἰσέχθη ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικαίου καὶ κατεδικάσθη διὰ τινὰ ἐγκληματικὴν πράξιν. Ὅταν ἀνε-

γνώσθη ἡ ἀπόφασις ὁ Ἐρρῖκος, ὅστις ἦτο εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπλήσθη ὑπὸ θυμοῦ καὶ ἐξέβρισε τὸν δικαστὴν διατάξας αὐτὸν νὰ ἀθώωσῃ τὸν φίλον του.

«Ἡ φυλακὴ,—εἶπε,—δὲν εἶναι κατάλληλος τόπος διὰ τοὺς φίλους τοῦ Διαδόχου. Εἶμαι ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου καὶ δὲν σοὶ ἐπιτρέπω νὰ τὸν στείλῃς εἰς τὴν φυλακὴν.»

«Διάδοχος, ξεδιάδοχος, ἐγὼ δὲν ἤξεύρω,—ἀπεκρίθη ὁ δικαστὴς—δὲν ἔχεις κανὲν δικαίωμα νὰ ὀμιλῇς οὕτω πρὸς τὸν δικαστὴν τοῦ βασιλείου· ὠρκίσθητε νὰ δικάζω δικάως καὶ δικαίως θὰ πράξω.»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διάδοχος ἐζήτησε νὰ ἀρπάσῃ τὸν κατὰδικον ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς δικαιοσύνης διὰ τῆς βίας καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἔξω, ὁ δικαστὴς διώρισε τοὺς κλητῆρας νὰ ὀδηγήσωσιν ἀμφοτέρους εἰς τὴν φυλακὴν, εἰπὼν, «τοῦτο κάμνω, ὅχι διότι προσέβαλες ἐμὲ, ἀλλὰ διότι παρενόμησες κατὰ τῶν νόμων τοῦ Κράτους.»

Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Διάδοχον. «Νέε,—εἶπε,—μίαν ἡμέραν θὰ γείνῃς βασιλεὺς, καὶ πῶς δύνασαι νὰ περιμένῃς τότε νὰ σὲ ὑπακούωσιν οἱ ὑπηκοοί σου, ἐάν τώρα σὺ καταφρονεῖς τοὺς νόμους τοῦ βασιλείου;»

Ἀκούσας τοῦτο ὁ Διάδοχος ἐφάνη κατσαχυμένος, καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λόγον παρέδωκε τὸ ἔξοις εἰς τοὺς κλητῆρας καὶ ἐπορεύθη ἡσύχως εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὸ περιστάτικὸν τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος ὁ Δ' ἐξεφώνησεν, «Εὐτυχὴς ὁ βασιλεὺς ὅστις ἔχει δικαστὴν μὴ φοβούμενον νὰ καταστήσῃ τοὺς νόμους σεβαστοὺς, καὶ υἱὸν γνωρίζοντα πῶς νὰ τὸς ὑπακούῃ!»

Μετ' ὀλίγον ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε καὶ ὁ διάδοχος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του ἤλθον νὰ τὸν συγχαρῶσι διὰ τοῦτο· μεταξὺ δὲ τούτων ἦσαν καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ σύντροφου, οἵτινες περιέμενον ἤδη νὰ εὕρωσι πλητίον τοῦ ὅτι ἐπεθύμουν, ἀλλ' ἠπατήθησαν, διότι τοὺς εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀφήσει τὰς ἀνοησίας του, καὶ τοὺς ἐσυμβούλευσε νὰ κάμωσι καὶ αὐτοὶ τὸ αὐτό.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος δικαστὴς παρουσιάσθη ἐπίσης, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν παραίτησίν του· ἀλλ' ὁ Ἐρρῖκος, ἀντὶ νὰ τὴν δεχθῇ, τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκε μᾶθημα καὶ τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, προσθέσας, «Εὐχομαι ἐάν ποτε ὁ υἱός μου φερθῇ ὅπως ἐγὼ, νὰ εὐρεθῇ δικαστὴς γενναῖος καὶ πιστὸς ὡς σὲ διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ!»

—Ἡμπορεῖ τις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον χωρὶς παιδείαν, χωρὶς πλοῦτον, χωρὶς ὑγείαν, χωρὶς φίλους· ἀλλὰ ποτὲ, οὐδέποτε δύναται νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ χωρὶς τοῦ Χριστοῦ.